

købe det i her til Lands, og hvor man i Forbindelse hermed tillige har en meget høj Skat paa Spiritus. Alle disse Forholdsregler tilsammen have bevirket, at det synlige Resultat af Drukkenskaben i Norge efter disse strenge Forholdsreglers Indførelse er traadt skarpere frem for Dagen, end det tidligere var Tilfældet, og jeg nærer meget stor Frygt for, at lignende Resultater vil man komme til herhjemme, for saa vidt man følger den Vej, som Lovforslaget anviser. Jeg nærer Frygt for, at naar Beværternæringen monopoliseres, og Beværtingernes Antal i betydelig Grad indskrænkes, vil der opstaa Smugkroer i alle Kroge, og Hjemmedrukkeriet vil florere i en ganske anden Grad end nu, og jeg anser disse Former for Drukkeriet for langt skadeligere end det Drukkeri, der foregaar paa de offentlige Steder. — Jeg nærer ogsaa Frygt for, at en Monopolisering af Beværternæringen vil medføre en Fordyrelse af de Livsforholdene, som nydes paa disse Steder. Særlig i Kjøbenhavn er det Forhold ret almindeligt, i alt Fald for mange Mennesker, at de maa søge deres Ernæring paa de offentlige Steder, og for dem vil det ganske sikkert have en Del Betydning, hvorvidt de kunne forskaffe sig denne Ernæring til samme Pris, som hidtil, eller de blive tvungne til at betale langt højere Priser. Jeg har saa meget mere Grund til at nære denne Frygt, som jeg ser, at disse Beværternæring, som kun maa forhandle Spisevarer, altsaa ikke sælge spirituøse Drikke, ifølge Lovforslaget blive afhængige af, hvorvidt de kunne opnaa Bevilling eller ikke. Man vil altsaa paa dette Omraade miste en Del af den Konkurrence, som for Tiden hersker i dette Forhold.

Af disse Grunde er jeg imod det Princip, som ligger til Grund for Lovforslaget, og kan ikke sympatisere med det. Endvidere forekommer det mig, at det er en Fejl ved Lovforslaget, at det drager Kjøbenhavn ind under de samme Fællesregler, som skulle være gældende for hele det øvrige Land. Det forekommer mig, at der burde tages Hensyn til de særlige kjøbenhavnske Forhold, thi det maa ganske sikkert erkendes, at Livet, som det leves i Kjøbenhavn, at Forholdene, som de have udviklet sig i Kjøbenhavn, ere vidt forskelligere fra Forholdene i en Del af de mindre Byer og ude omkring paa Landet, og jeg vil tillade mig at henlede det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed paa at gøre de særlige kjøbenhavnske Forhold til Genstand for nærmere Overvejelse ved Behandlingen af denne Sag.

Med Hensyn til de enkelte Paragraffer kunde jeg ønske at gøre en Bemærkning til Bestemmelsen i § 1 om Gæstgivernes Ret til at beværte. Jeg kunde ønske denne Ret udvidet saaledes, at Gæstgiverne fik Ret til at beværte ogsaa andre end rejsende. Jeg tror, at det bliver vanskeligt at drage det Skel, som Lovforslaget søger at drage mellem Gæstgivernes Ret til at beværte og Værtshusholdernes Ret til at beværte. Jeg tror, det bliver vanskeligt at drage dette Skel praktisk ude i Livet. Man kan for øvrigt ogsaa se af den Udvikling, der er foregaaet, at nogle af de beste Restaurationer i Kjøbenhavn ere knyttede til vore Hoteller, altsaa til Forretninger, som have Gæstgiverborgerskab, og jeg tror, at det er sikkert, at disse Forretninger have øvet en heldig Indflydelse paa Udviklingen af Beværternæringen her hjemme. Jeg kunde derfor ønske denne Bestemmelse udvidet saaledes, at Gæstgiverne fik samme Ret som Værtshusholderne til at beværte.

Bestemmelsen i § 10, andet Stykke, anser jeg for at være meget uretfærdig over for Enkerne og de forladte Hustruer, ligesom det forekommer mig, at denne Bestemmelse indeholder et meget stærkt Indgreb i Ejendomsretten. Forholdet er jo nu det, at en Enke efter en Beværter har Lov til at fortsætte sin Mands Forretning paa det Borgerskab, hendes Mand har erhvervet. Det er dette, man vil til Livs. Man vil altsaa i Fremtiden gøre det afhængigt af, hvorvidt denne Enke kan opnaa Bevilling. For saa vidt hun ikke kan opnaa en saadan, vil hun ikke paa sin Mands Borgerskab kunne drive Forretningen længere. Det forekommer mig, at man derved gør et meget stærkt Indgreb i Ejendomsforholdene, et Indgreb, som sikkert har stor Betydning for den store Klasse af Medborgere, som Beværterstanden omfatter. Jeg kunde meget ønske og vil ogsaa tillade mig at henstille til det ærede Udvalgs Overvejelse, om det ikke vilde være heldigt, at stryge denne Bestemmelse i § 10. Det forekommer mig, at man saa meget lettere kan gøre dette, som Autoriteterne i § 9 have tilstrækkelig skarpe Bestemmelser til at kunne tage Retten til at drive Beværternæring fra de Personer, man af en eller anden Grund maatte mene ikke egne sig til at drive en saadan Forretning.

Endelig skal jeg tillade mig at udtale min Sympati med de Bestemmelser, som findes i § 13, særlig under 1) om Beskaffenheden af de Lokaler, som maa benyttes til Udøvelsen af Næringen. Jeg tror, at